

ความสำคัญของการอ่านตีความ

1. ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้หลายด้านหลายมุม
2. ทำให้เห็นคุณค่าและได้รับประโยชน์จากสิ่งที่อ่าน
3. ช่วยฝึกการคิด ไตร่ตรองหาเหตุผล
4. ทำให้มีวิจารณญาณในการอ่าน

ประเภทของการอ่านตีความ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียงอย่างตีความ (การอ่านตีบท) เป็นการอ่านแบบทำเสียงให้สมบทบาท ใส่อารมณ์กับบทที่อ่านและความรู้สึกให้เหมาะสม
2. การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ต้องศึกษาทำความเข้าใจงานเขียนทุกแง่ทุกมุมเพื่อตีความเป็นพื้นฐานของการอ่านออกเสียงอย่างตีความ

ความรู้เกี่ยวกับการอ่านตีความ

1. เสียง (คำ) และความหมาย เสียงของคำที่แตกต่างกัน ย่อมสื่อความหมายที่แตกต่างกัน ผู้อ่านต้องวิเคราะห์ว่าเสียงของคำที่ผู้เขียนใช้นั้น สัมพันธ์กับความหมายอย่างไร
2. ภาพพจน์ ผู้อ่านต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องภาพพจน์ ซึ่งจะช่วยให้การอ่านตีความมีความกว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้น เช่น ภาพพจน์ อุปมา อุปลักษณ์ นามนัย อธิพจน์ บุคลาธิษฐาน เป็นต้น
3. สัญลักษณ์ สัญลักษณ์ในทางวรรณกรรม หมายถึง สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมักจะเป็นรูปธรรม ที่เป็นเครื่องแทนนามธรรม เช่น ดอกไม้แทนหญิงงาม พระเพลิงแทนความร้อนแรง ฯลฯ แบ่งเป็นสัญลักษณ์ตามแบบแผน และสัญลักษณ์ส่วนตัว
4. พื้นหลังของเหตุการณ์ คือ ความเป็นไปในสมัยที่งานเขียนเรื่องนั้นได้แต่งขึ้น รวมถึงลัทธิความเชื่อ สถาปัตยกรรม เศรษฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และความ เป็นอยู่ของยุคสมัยนั้น ๆ
5. ความรู้อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การอ่านตีความ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับ ประวัติผู้แต่ง ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สังคมวิทยา เศรษฐศาสตร์ จิตวิทยา ปรัชญา ศาสนา
6. องค์ประกอบที่ทำให้การอ่านตีความแตกต่างกัน ได้แก่ ความสนใจ ประสบการณ์ จินตนาการ เจตคติ ระดับสติปัญญา ความรู้และวัย
7. เกณฑ์การพิจารณาการอ่านตีความ การตีความงานเขียน ความผิดพลาด ไม่ใช่เรื่องสำคัญ อยู่ที่มีความลึกซึ้งกว้างขวางและมีความสมเหตุสมผล

กลวิธีการอ่านตีความ (กระบวนการอ่านตีความ)

1. การวิเคราะห์เพื่อการตีความ หมายถึง การพิจารณารูปแบบเนื้อหา กลวิธีการแต่ง และการใช้ภาษาของงานเขียน
2. พิจารณารายละเอียดของงานเขียน จะต้องพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ
 - 2.1 พิจารณาว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง เรื่องใดเป็นข้อคิดเห็น ตลอดจนความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนซึ่งอาจแสดงออกโดยตรง หรือแสดงออกโดยผ่านพฤติกรรมของตัวละคร
 - 2.2 วิเคราะห์และรวบรวมปฏิกิริยาของผู้อ่านที่มีต่องานเขียน เป็น การที่ผู้อ่านวิเคราะห์ตัวเอง
 - 2.3 การพิจารณาความคิดแทรก หมายถึง การพิจารณาข้อความรู้ ความคิดที่ผู้เขียนมีไว้ในใจ แต่ไม่ได้เขียนไว้ในงานเขียนนั้นตรง ๆ
3. การตีความงานเขียน นำข้อมูลต่าง ๆ ประมวลเข้าด้วยกัน เพื่อให้ เกิดความเข้าใจแล้วตีความงานเขียนว่าผู้เขียนส่งสารอะไรมาให้แก่ผู้อ่าน
4. การแสดงความคิดเสริม เป็นการที่ผู้อ่านแสดงความคิดของผู้อ่านเอง โดยที่กระบวนการอ่านตีความนั้นมีส่วนช่วยให้อ่านคิดเป็นความรู้ ความคิดเห็น ความรู้สึกหรือ อารมณ์ที่เกิดขึ้นใหม่

จากความเข้าใจในการอ่านที่กล่าวมานั้น สรุปได้ว่า การอ่านตีความ หมายถึง การอ่านเพื่อหาความหมายที่ซ่อนเร้น หรือหาความหมายที่แท้จริงของสาร โดย พิจารณาข้อความที่อ่านว่าผู้เขียนมีเจตนาให้ผู้อ่าน เกิดความคิดหรือความรู้ อะไร นอกเหนือไปจากการรู้เรื่อง

3.3 การอ่านวิเคราะห์

การอ่านวิเคราะห์ หมายถึง การอ่านเพื่อแยกแยะข้อความที่อ่านอย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ทราบถึงโครงสร้าง องค์ประกอบ หลักการและเหตุผลของเรื่อง จนสรุปได้ว่าแต่ละส่วน เป็นอย่างไร สัมพันธ์กันอย่างไร เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

การอ่านวิเคราะห์ช่วยให้เห็นภาพรวมและรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน สึกให้อ่านอย่างรอบคอบ ช่วยให้เข้าใจเรื่องนั้นอย่างแท้จริง ช่วยพัฒนาสติปัญญาเพราะต้องใช้เหตุผล ในการอธิบายแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งทักษะในการอ่านนี้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และจะนำไปใช้ในการอ่านประเมินค่าต่อไป

การอ่านวิเคราะห์มีสาระสำคัญที่จะต้องพิจารณาอยู่ 4 ประเด็น ดังนี้

1. รูปแบบคำประพันธ์ พิจารณาเกี่ยวกับลักษณะคำประพันธ์ที่ใช้ นิยมในการดำเนินเรื่อง และรูปแบบของภาษาที่ใช้
2. เนื้อหา พิจารณาเกี่ยวกับ โครงเรื่อง แนวคิด จุดมุ่งหมาย เนื้อเรื่อง ข้อขัดแย้งและข้อคิดเห็นของผู้เขียน ส่วนงานเขียนบันเทิงคดี จะพิจารณาเกี่ยวกับ โครงเรื่อง แนวคิด เนื้อเรื่อง ตัวละคร ฉาก บรรยากาศและบทเจรจา
3. กลวิธีแต่ง พิจารณาถึงความชำนาญในการเขียน เช่น การตั้งชื่อเรื่อง วิธีเล่าเรื่อง วิธีการดำเนินเรื่อง การจบเรื่อง การนำเสนอที่แปลกใหม่
4. การใช้ภาษา พิจารณาถึงความสามารถในการใช้ภาษา เช่น การใช้คำ ประโยค สำนวน โวหาร เป็นต้น

จากความเข้าใจในการอ่านที่กล่าวมานั้น สรุปได้ว่า การอ่านวิเคราะห์ หมายถึง การอ่านเพื่อแยกแยะข้อความที่อ่านอย่าง ถี่ถ้วน เพื่อให้ทราบถึง โครงสร้าง องค์ประกอบ หลักการและเหตุผลของเรื่อง จนสรุปได้ว่า แต่ละส่วนเป็นอย่างไร สัมพันธ์กันอย่างไร เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร การพิจารณาเลือกสรรในการอ่านหนังสือ สื่อ สารสนเทศ รวมทั้งมารยาทในการอ่าน

หลักการสร้างแบบทดสอบวินิจัย

หลักการสร้างแบบทดสอบแต่ละประเภทย่อมมีวิธีการและเทคนิคต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการนำแบบทดสอบไปใช้ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านทั้ง ต่างประเทศและในประเทศได้กล่าวไว้ ดังนี้

ลินด์ควิสต์ (Lindquist. 1966 : 37-38) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับเกณฑ์การสร้างแบบทดสอบวินิจัยเพื่อให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ไว้ ดังนี้

1. แบบทดสอบวินิจัยต้องสัมพันธ์กับหลักสูตร และมีความชัดเจนในจุดประสงค์ที่ต้องการทดสอบ
2. คำถามในแบบทดสอบต้องสร้างให้สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการทดสอบ
3. ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอย่างละเอียด โดยอาศัยการทดลอง และอุปกรณ์หรือความไม่เข้าใจในการเรียนเป็นหลัก

4. แบบทดสอบต้องสามารถวัดพฤติกรรมทางสมองของนักเรียนได้อย่างเพียงพอและต้องใช้ค้นหาจุดบกพร่องทางการเรียนได้

5. แบบทดสอบต้องเสนอแนะจุดบกพร่องในแต่ละองค์ประกอบทางการเรียนที่ทำการวัดได้อย่างถูกต้อง

6. แบบทดสอบต้องครอบคลุมหลักเกณฑ์ทางการเรียนรู้อย่างทั่วถึง

7. แบบทดสอบต้องสามารถทดสอบความบกพร่องทางการเรียนที่ผ่านมาได้ และสามารถสืบหาความบกพร่องนั้นจากเนื้อหาแต่ละตอนที่ทำการสอบได้

8. ความก้าวหน้าของเด็กแต่ละคน จะแสดงให้เห็นทราบได้จากคำตอบที่แบบทดสอบทำการวัด

ทอร์มัน ไคค์ และ เฮเกิน (Thorndike & Hagen. 1969 : 269-271) ได้กล่าวถึงขั้นตอนใน การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยว่ามี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ทักษะหรือเนื้อหาวิชาที่ต้องการทดสอบออกเป็นทักษะหรือองค์ประกอบย่อย ๆ

2. สร้างและปรับปรุงแบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะย่อย ๆ เหล่านั้น เพื่อให้สามารถค้นหาจุดบกพร่องในแต่ละทักษะย่อย ๆ นั้นได้

บราวน์ (Brown. 1970 : 303) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยว่าควรพิจารณาหลักการ ดังนี้

1. แบ่งทักษะที่ต้องการวัดออกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ ให้ชัดเจน

2. แบ่งเป็นแบบทดสอบย่อย ๆ หลายฉบับและสร้างให้แบบทดสอบย่อยแต่ละฉบับสามารถวัดองค์ประกอบย่อยของทักษะนั้น ได้เพียงองค์ประกอบเดียว

3. แบบทดสอบย่อยทุกฉบับต้องวัดทักษะย่อยที่ต้องการวัดได้จริง ๆ เพราะถ้าหากแบบทดสอบย่อยนั้น ไม่ได้วัดทักษะย่อยนั้นจริงแล้วจะไม่สามารถพิจารณาสาเหตุของความบกพร่องในการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง

4. คะแนนจากแบบทดสอบย่อยจะต้องกำหนดแนวทางที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถจัดหาวิธีการสอนซ่อมเสริมได้ตรงจุด

ซิงห์ (Singha. 1974 : 201-202) ได้กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยว่ามีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. ในกรณีสร้างแบบปรนัยชนิดเลือกตอบหรือแบบตอบสั้น ๆ ควรมีจำนวนข้อไม่น้อยกว่าสามข้อในแต่ละเนื้อหาย่อย

2. ไม่จำเป็นต้องสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร (Blue-print) ทั้งนี้เพราะไม่ต้องการหาความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและวิธีการ

3. ไม่ต้องสร้างเกณฑ์ปกติในการวินิจฉัย เพราะจุดมุ่งหมายของแบบทดสอบเพื่อค้นหาจุดบกพร่องและสาเหตุมากกว่าจะเป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์

4. แบบทดสอบวินิจฉัยจะเรียงเนื้อหา คือเอาข้อความที่อยู่เนื้อหาเดียวกันเข้าไว้ด้วยกัน โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความยาก

5. แบบทดสอบวินิจฉัยอาจสร้างเป็นแบบมาตรฐาน (Standardized Test) หรือเป็นแบบที่ครูสร้าง แต่แบบที่ครูสร้างขึ้นมักจะคุ้มค่ากว่า เพราะประหยัดเวลาและกำลังงานมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับแบบทดสอบมาตรฐาน

โชติ เพชรชื่น (2544 : 11) ได้สรุปขั้นตอนการดำเนินการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสามารถหรือทักษะที่เป็นองค์ประกอบย่อยความสามารถที่เป็นจุดประสงค์ของหลักสูตรรายวิชา

2. กำหนดจุดประสงค์ในการวัดและลักษณะเฉพาะข้อสอบ

3. สร้างคำถามที่วัดความสามารถหรือทักษะย่อยเหล่านี้ให้ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหา มีจำนวนข้อคำถามเพียงพอที่จะอธิบายถึงข้อบกพร่องหรือจุดด้อยของนักเรียนได้

4. ทดลองใช้และนำผลการสอบมาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงคำถาม

5. ตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบ

6. สร้างเกณฑ์การบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อเปรียบเทียบ

7. จัดทำคู่มือการใช้แบบทดสอบ

สมศรี ไชยชมภู (2546 : 17) ได้สรุปขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย

2. วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของเนื้อหารายวิชา จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของหลักสูตร โดยการทำเป็นตารางวิเคราะห์หลักสูตร

3. กำหนดจุดประสงค์ย่อย ลักษณะของแบบทดสอบและจำนวนข้อสอบ

4. สร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

5. ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย โดยใช้คำตอบที่รวบรวมจากการตอบของนักเรียนที่ตอบผิดในการทดสอบเพื่อสำรวจมาสร้างเป็นตัวดวงแล้วนำไปทดสอบกับนักเรียน

6. วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบและวิเคราะห์หาจุดบกพร่องทางการเรียนของนักเรียน เพื่อใช้ในการปรับปรุงแบบทดสอบต่อไป

7. จัดทำคู่มือการใช้แบบทดสอบ

8. จัดพิมพ์รูปเล่ม

กิตติภูมิ เดิมชัยภูมิ (2546 : 15) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้าง
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวินิจฉัย
3. ศึกษาคู่มือครู หลักสูตรและแบบเรียน เพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหา
4. วิเคราะห์ทักษะที่ช่วยในการแก้ไขปัญหาและเขียนพฤติกรรมที่

ต้องการวัด

5. สร้างแบบทดสอบที่สำรวจ
6. ทดสอบเพื่อรวบรวมข้อบกพร่อง
7. สร้างแบบทดสอบเพื่อวินิจฉัย
8. ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
9. ทดสอบครั้งที่ 1
10. วิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ คัดเลือกและปรับปรุง
11. ทดสอบครั้งที่ 2
13. สร้างเกณฑ์ในการค้นหาข้อบกพร่อง
14. ตรวจสอบความเหมาะสมของคะแนน
15. จัดทำคู่มือดำเนินการสอบ
16. จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม

ประภาพรรณ มั่นสวัสดิ์ (2548 : 21) กล่าวว่าเทคนิคและวิธีสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยมี ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย
2. ศึกษาเนื้อหาและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3. วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของเนื้อหาและแบ่งเนื้อหาออกเป็นฉบับย่อย ๆ
4. สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร
5. สร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจความบกพร่อง
6. ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
7. นำไปทดลองเพื่อหาจุดบกพร่องของนักเรียน
8. นำผลที่ได้มาปรับปรุงเพื่อสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย โดยใช้ผลที่ได้จาก

การสำรวจเป็นตัวลง

9. สร้างแบบทดสอบวินิจฉัย
10. นำไปทดสอบครั้งที่ 1 เพื่อวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ คัดเลือกและ

ปรับปรุงข้อสอบ

11. นำไปทดสอบครั้งที่ 2 เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ
12. จัดทำคู่มือการใช้แบบทดสอบวินิจฉัย
13. จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม

จตุพร แสนเมืองชิน (2551 : 22) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ
วินิจฉัยไว้ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ของหลักสูตร
3. สร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร
4. ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาหาความตรงของแบบทดสอบ
5. นำแบบทดสอบไปทำการหาจุดบกพร่องและหาตัวลงของแบบทดสอบ
6. สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยโดยปรับปรุงจากแบบทดสอบเพื่อสำรวจ
7. ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงของแบบทดสอบ
8. ทดเพื่อวินิจฉัย ครั้งที่ 1
9. วิเคราะห์หาค่าความยาก อำนาจจำแนกและปรับปรุงข้อสอบ
10. ทดเพื่อวินิจฉัย ครั้งที่ 2
11. วิเคราะห์หาค่าความยาก อำนาจจำแนกและปรับปรุงข้อสอบ
12. ทดสอบเพื่อวินิจฉัย ครั้งที่ 3
13. วิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบเป็นรายข้อและทั้งฉบับ
14. จัดพิมพ์คู่มือการใช้แบบทดสอบและจัดพิมพ์แบบทดสอบเป็นรูปเล่ม

สุเทพ สันติวรานนท์ (2533 : 67-73) ได้สรุปขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ
วินิจฉัยในเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายและวางแผนในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบ
2. วิเคราะห์ทักษะที่จำเป็นและเนื้อหาวิชาอย่างละเอียด แล้วแบ่งเป็น
องค์ประกอบย่อย ๆ
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ครอบคลุมเนื้อหาที่กำหนด
4. เขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ในข้อสอบจะ
กำหนดให้นักเรียนหาคำตอบและสาเหตุการเลือกตอบ ซึ่งในขั้นนี้ถือเป็นขั้นการสร้าง
แบบทดสอบเพื่อสำรวจหาสาเหตุของการเลือกตอบ
5. นำไปทดสอบกับนักเรียนในกลุ่มที่ได้เรียนเนื้อหาที่ผ่านมาแล้ว
6. วิเคราะห์หาคำตอบ และสาเหตุของการไม่สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์เชิง
พฤติกรรมจากแบบทดสอบเพื่อสำรวจ ทั้งนี้เพื่อนำผลมาวิเคราะห์หามากำหนดสร้างตัวเลือกของ
แบบทดสอบวินิจฉัยต่อไป
7. เขียนข้อสอบโดยตัวเลือกสร้างจากสาเหตุของการเลือกตอบของนักเรียน
8. นำข้อสอบในขั้นที่ 7 มารวบรวมเป็นฉบับแบบทดสอบวินิจฉัย แล้ว
นำไปทดลองใช้และพัฒนาปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น
9. เขียนคู่มือในการใช้แบบทดสอบ และกำหนดแนวทางที่เหมาะสมเพื่อ
สามารถบ่งชี้ถึงความบกพร่อง และค้นหาสาเหตุของความบกพร่องในแต่ละทักษะนั้นได้
จากหลักการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้างต้น ผู้วิจัยสรุปขั้นตอนในการสร้าง
แบบทดสอบวินิจฉัย ได้ดังนี้

1. วิเคราะห์สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หรือสาระสำคัญที่ต้องการ
ทดสอบ
2. แบ่งเนื้อหาเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ ตามสาระการเรียนรู้
3. กำหนดตัวชี้วัดให้ครอบคลุมตามมาตรฐานการเรียนรู้หรือสาระการ
เรียนรู้
4. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้ย่อยและตัว
บ่งชี้

5. สร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีจำนวนข้อคำถามเพียงพอที่จะอธิบายถึงความบกพร่องหรือจุดด้อยของนักเรียนได้ ในข้อสอบ จะกำหนดให้นักเรียนหาคำตอบและแสดงวิธีการคิด

6. ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงของแบบทดสอบ

7. นำไปทดสอบแล้วนำผลมาวิเคราะห์เหตุผลที่สนับสนุนคำตอบในส่วน แรกของแบบทดสอบวินิจฉัย

8. สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยโดยใช้ข้อคำถามจากแบบทดสอบเพื่อสำรวจ และสร้างตัวเลือกจากการรวบรวมคำตอบผิดของนักเรียน สร้างเหตุผลในการเลือกตอบจาก วิธีการคิดของนักเรียน

9. ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงของแบบทดสอบ

10. นำไปทดสอบครั้งที่ 1 แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาคำความยาก อำนาจ จำแนกเพื่อคัดเลือกและปรับปรุงข้อสอบ

11. นำข้อสอบที่ผ่านการคัดเลือกและปรับปรุง ไปทดสอบครั้งที่ 2 กับกลุ่ม ตัวอย่าง แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นรายข้อและทั้งฉบับวิเคราะห์หา ข้อบกพร่องของนักเรียนที่ตอบผิดและลักษณะของการบกพร่องนั้น

12. จัดทำคู่มือการใช้แบบทดสอบและจัดพิมพ์แบบทดสอบเป็นรูปเล่ม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

การหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัย

แบบทดสอบวินิจฉัยที่ผู้วิจัยหาคุณภาพเป็นแบบทดสอบในแนวอิงเกณฑ์ ผู้วิจัยขอ เสนอการหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยตามแนวแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีนักการศึกษาได้เสนอแนวคิด และข้อคิดเห็นถึงค่า ความความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ ดังนี้

สมนึก กัททิษฐี (2551 : 194-220) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ เกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เป็นเครื่องมือที่สามารถวัด ได้ตามเนื้อหา หรือวัดได้ตรงตาม จุดประสงค์ที่ต้องการวัด และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง หมายถึง แบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่ สามารถวัดได้ตามลักษณะหรือตามทฤษฎีต่าง ๆ ของโครงสร้างนั้น และไพศาล วรคำ (2552 : 254) กล่าวว่า ความเที่ยงตรง หมายถึง ความถูกต้องแม่นยำของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการ วัด หรือความสอดคล้องเหมาะสมของผลการวัดกับ เนื้อเรื่อง หรือเกณฑ์ หรือทฤษฎีเกี่ยวกับ ลักษณะที่มุ่งวัด ความเที่ยงตรงจึงถือว่าเป็นคุณสมบัติ ที่สำคัญที่สุดของเครื่องมือทุกประเภท

เพราะเป็นคุณสมบัติที่เกี่ยวกับคุณภาพด้านความถูกต้องของผลที่ได้จากการวัด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความเที่ยงตรงเป็นความใกล้เคียงกันระหว่างค่าที่ได้รับกับค่าที่แท้จริง ถ้าค่าที่วัดใกล้เคียงกับค่าที่แท้จริงเพียงใด ก็ถือว่า การวัดมีความเที่ยงตรงมากขึ้นเพียงนั้น นั่นคือ ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ เกณฑ์ในการคัดเลือกข้อคำถามนั้นพิจารณาจากเสียงส่วนใหญ่ของผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าสอดคล้อง ก็จะถือว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เช่น ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เสียงส่วนใหญ่ คือ 3 ใน 5 ขึ้นไป ดังนั้น เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณา ก็คือ เลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.60 ก็ถือว่า ข้อสอบออกได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์จริง ถ้าได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 0.60 ถือว่าใช้ไม่ได้ต้องนำข้อสอบไปปรับปรุง แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินใหม่ สำหรับวิธีการคำนวณ หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ มีวิธีหาได้ ดังนี้

ความเที่ยงตรงของเนื้อหา เป็นค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบโดยการหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ IOC (Index of Item Objective Congruence) โดยแปลงระดับความสอดคล้องเป็นคะแนน โดยใช้สูตร สมณีก ภัททิยธนี (2551 : 194-220) ดังนี้

สอดคล้องมีคะแนนเป็น +1

ไม่แน่ใจมีคะแนนเป็น 0

ไม่สอดคล้องมีคะแนนเป็น -1

และหาดัชนีความสอดคล้องได้จากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ R แทน เป็นคะแนนระดับความสอดคล้องที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
ประเมินในแต่ละข้อ

n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ประเมินความสอดคล้องในข้อนั้น

ผู้วิจัยใช้วิธีการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ IOC (Index of Item Objective Congruence) ของ สมณีก ภัททิยธนี (2551 : 194-220) พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวินิจฉัยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.80 – 1.00

2. ความยากของข้อสอบ ในการหาค่าความยากของแบบทดสอบอิงเกณฑ์มีนักการศึกษาได้ให้แนวคิด และข้อเสนอแนะถึงค่าความยากของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ ดังนี้

ไพศาล วรคำ (2552 : 287-288) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ค่าความยากของแบบทดสอบอิงเกณฑ์จะพิจารณาจากจำนวนผู้ตอบข้อนั้นถูก ถ้ามีจำนวนผู้ตอบถูกมากแสดงว่าข้อสอบนั้นง่าย หรือมีค่าดัชนีความยาก (Item difficulty index : P) สูง ถ้ามีผู้ตอบถูกน้อยแสดงว่า ข้อสอบนั้นยาก หรือมีค่าดัชนีความยากต่ำ ดังนั้น ค่าดัชนีความยากหาได้จากสูตร ดังนี้

$$P = \frac{f}{n}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีความยาก

f แทน จำนวนผู้ตอบ

n แทน จำนวนผู้เข้าสอบ

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 194-212) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ค่าความยากของแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง อัตราส่วนหรือร้อยละของจำนวนคนตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมดจากข้อเสนอแนะ และแนวคิดของนักการศึกษาจะเห็นว่า ค่าความยากของแบบทดสอบอิงเกณฑ์เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นจากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือจากการสอนของครู

ในครั้งนีผู้วิจัยหาค่าความยากของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรการหาค่าความยากแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ของ สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 195) ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ระดับความยาก

R แทน จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

โดยได้คัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าความยาก ตั้งแต่ 0.65 -1.00 มาสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องระบบสมการเชิงเส้น เรื่องระบบสมการเชิงเส้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. อำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ได้มีนักศึกษาได้เสนอแนวคิด และข้อคิดเห็นถึงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 197) ได้เสนอแนวคิดเห็นว่าค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบอิงเกณฑ์นั้นจะเป็นค่าอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้รับ การเรียนรู้หรือกลุ่มที่ยังไม่รู้ (Non-Master) กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้หรือที่รู้แล้ว (Master) ข้อสอบอิงเกณฑ์ไม่เน้นที่ค่าอำนาจจำแนก เนื่องจากแบบทดสอบอิงเกณฑ์จะใช้ในการวัดผลที่ใช้ในการเรียนการสอนแบบมีระบบ (Systematic Instruction) เช่น การเรียนการสอนรอบรู้ ซึ่งการสอนนี้จะเน้นที่คุณภาพการสอนของครู ถ้าครูสอนดีเด็กทุกคนจะเรียนรู้หมด นั่นคือมีคะแนนเต็มหรือใกล้เต็มทุกคน เมื่อหาค่าอำนาจจำแนกจะมีค่าเป็น 0 หรือเข้าใกล้ 0 ดังนั้นค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ควรมีค่าเท่ากับ 0

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 213-216) ได้เสนอแนวคิดว่า ค่าอำนาจจำแนก คือความสามารถของข้อสอบในการจำแนกข้อสอบที่มีคุณลักษณะหรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อแบบอิงเกณฑ์ มีอยู่ 2 วิธี คือ

วิธีที่ 1 การหาค่าอำนาจจำแนก จากผลการทดสอบสองครั้ง (ก่อนสอนและหลังสอน) กล่าวคือ ให้ผู้สอบทำข้อสอบชุดนั้นก่อนสอน และทำข้อสอบชุดนั้นอีกครั้งหลังสอนเสร็จแล้ว เพื่อดูผลต่างของการตอบถูก ซึ่งเป็นค่าอำนาจจำแนกที่เสนอโดย คริสปิน และเฟลด์ฮูเซน (Kryspin and Feldhuson) ใช้สูตร ดังนี้

$$S = \frac{R_{\text{post}} - R_{\text{pre}}}{N}$$

เมื่อ S แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

R_{pre} แทน จำนวนคนก่อนสอนตอบถูก

R_{post} แทน จำนวนคนหลังสอนตอบถูก

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

วิธีที่ 2 การหาค่าอำนาจจำแนก จากผลการสอบครั้งเดียว (หลังการสอน) กล่าวคือ เมื่อครูสอนจบตามจุดประสงค์ที่ต้องการจึงให้ผู้สอบทำข้อสอบชุดนั้น เพียงครั้งเดียว (หลังสอน) เพื่อจำแนกผู้สอบออกเป็นกลุ่มรอบรู้ (หรือสอนผ่านเกณฑ์) กับกลุ่มไม่รอบรู้

(หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์) ซึ่งเป็นค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่เสนอ โดยเบรนแนน (Brennan) ใช้สูตร ดังนี้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกของผู้สอบ

U แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์

L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มที่มีคะแนน

ต่ำกว่าเกณฑ์

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์

n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์

ศิริชัย กาญจนวาที (2552 : 228) ได้กล่าวถึง เกณฑ์ในการแปลความหมายของ ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกไว้ ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าความยากและค่าอำนาจจำแนก

ค่าความยาก (P)	ความหมาย	ค่าอำนาจจำแนก (B)	ความหมาย
0.80 – 1.00	ง่ายมาก	0.60 – 1.00	ดีมาก
0.60 – 0.79	ค่อนข้างง่าย	0.40 – 0.59	ดี
0.40 – 0.59	ปานกลาง	0.20 – 0.39	พอใช้
0.20 – 0.39	ค่อนข้างยาก	0.10 – 0.19	ค่อนข้างต่ำ ควรปรับปรุง
0.00 – 0.19	ยากมาก	0.00 – 0.09	ต่ำมาก ต้องปรับปรุง

ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ คำนวณค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบเป็น รายข้อ โดยใช้สูตรของ เบรนแนน (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 198) ที่เรียกว่า ดัชนีอำนาจจำแนกบี (Discrimination Index B) โดย ได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 - 1.00 ไว้เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ เรื่องระบบสมการเชิงเส้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการ ประเมินผลการผ่าน หรือยอมรับได้ว่าไม่มีข้อบกพร่องในเรื่องนั้น ๆ ผู้สอบจะต้องตอบข้อสอบ

ถูกต้องอย่างน้อย 67% หรือ 2 ใน 3 (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2539 : 15 - 16) เพื่อแสดงว่านักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง

4. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสร้างแบบทดสอบ เพราะว่า ความเชื่อมั่นเป็นดัชนีที่บ่งชี้ว่าแบบทดสอบนั้นมีคุณภาพหรือไม่ ซึ่งได้มีนักการศึกษาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ดังนี้

ลิวิน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 232) ให้ความหมาย ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ว่า เป็นผลของคะแนนที่สอบได้ มีความคงที่ในการจำแนกเป็นผู้รอบรู้หรือไม่รอบรู้ในเรื่องที่สอบ สำหรับวิธีการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์สามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. ความเชื่อมั่นแบบสอดคล้องในการตัดสินใจ (Decision Consistency Reliability) เป็นการหาความสอดคล้องระหว่างการสอบ 2 ครั้ง จากแบบทดสอบฉบับเดียว หรือแบบทดสอบที่คู่ขนานกัน 2 ฉบับ โดยใช้สูตรของคาร์เวอร์ (Carver. 1970 : 256) แฮมเบิลตัน และ โนวิก (Hambleton and Novick. 1973 : 469) ในการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง (Agreement Coefficient) ดังนี้ (ลิวิน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 232)

วิธีที่ 1 คาร์เวอร์ ได้เสนอสูตรคำนวณ ดังนี้

$$P = \frac{A+D}{N}$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เมื่อ P แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

A แทน จำนวนผู้ที่ผ่านเกณฑ์จากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

D แทน จำนวนผู้ที่ไม่ผ่านเกณฑ์จากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

N แทน จำนวนทั้งหมด

วิธีที่ 2 แฮมเบิลตันและ โนวิก ได้เสนอสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\hat{P} = \hat{P}_{11} + \hat{P}_{00}$$

เมื่อ \hat{P} แทน สัดส่วนของความสอดคล้องในการตัดสินใจ เพื่อ
จำแนกผู้รอบรู้

\hat{P}_{11} แทน สัดส่วนของผู้ถูกตัดสินว่ารอบรู้ตรงกันทั้งสองฉบับ
หรือสองครั้ง

\hat{P}_{00} แทน สัดส่วนของผู้ถูกตัดสินว่าไม่รอบรู้ตรงกัน
ทั้งสองฉบับหรือสองครั้ง

วิธีที่ 3 สวามินาธาน แฮมเบิลตัน และอัลจินา (Swaminathan, Hambleton and Algina. 1974 : 205-206) ได้เสนอใช้สูตรแคปปา (Kappa) ของโคเฮน (Cohen. 1960 : 6) ในการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 235) ดังนี้

$$K = \frac{P - P_c}{1 - P_c}$$

เมื่อ K แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

P แทน สัดส่วนของความสอดคล้องในการตัดสินใจ

ความรอบรู้ที่ได้จากการสอบซ้ำ หรือจากการทดสอบ
2 ครั้ง

P_c แทน สัดส่วนของความสอดคล้องที่คาดหวังโดยบังเอิญ

2. จำนวนหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์จากการทดสอบ

เพียงครั้งเดียว

วิธีที่ 1 การหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรของลิวิงตัน (Livingston. 1972 : 13-26) (สมนึก ภัททิยธนี. 2551 : 229)

$$r_{cc} = \frac{r_{tt} s^2 + (\bar{x} - c)^2}{s^2 + (\bar{x} - c)^2}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงกลุ่ม

s^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนการสอบ

\bar{x} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

c แทน คะแนนเกณฑ์ (Criterion Score)

วิธีที่ 2 การหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรไบโนเมียล (Binomial Formular)

ของโลเวท (Lovate. 1978 : 43) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 238)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

- เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
 k แทน จำนวนข้อสอบ
 $\sum x_i$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum x_i^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 x_i แทน คะแนนของนักเรียนแต่ละคน
 C แทน คะแนนจุดตัดของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

วิธีที่ 3 การหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ของฮอยท์ (Hoyt's Anova Procedure) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 240) ดังนี้

$$r_{tt} = 1 - \frac{MS_E}{MS_P}$$

- เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นตามวิธีของฮอยท์
 MS_E แทน คะแนนความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน (Error)
 MS_P แทน คะแนนความแปรปรวนระหว่างคน (Between People)

วิธีที่ 4 การหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสเปียร์แมน บราวน์ (Spearman - Brown) แล้วใช้สูตรปรับแก้ของ แองกอฟฟ์ (Angoff. 1953 : 88) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 243) ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{r_{12} \sigma^2}{(\sigma_1 + r_{12} \sigma_2)(\sigma_2 + r_{12} \sigma_1)}$$

- เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 σ^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

σ_1	แทน	ความเบี่ยงเบนของข้อสอบข้อคู่
σ_2	แทน	ความเบี่ยงเบนของข้อสอบข้อคี่
r_{12}	แทน	สหสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบข้อคู่กับข้อคี่

วิธีที่ 5 การหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของแฮริส (Harris. 1972 : 123-126) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 243) ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{SS_b}{SS_b + SS_w}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	SS_w	แทน	ผลรวมกำลังสองระหว่างกลุ่ม
	SS_b	แทน	ผลรวมกำลังสองภายในกลุ่ม

จากการศึกษาการหาคุณภาพของแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ มีหลายวิธี ซึ่งการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของ ลิวิงสตัน (Livingston. 1972 : 85) (สมนึก ภัททิยธนี. 2551 : 229)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ผลงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะในการอ่านภาษาไทยมี ดังนี้

ไพโรประนอม ประดับเพชร (2554 : 75-76) ได้ศึกษา เรื่อง การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านจับใจความ ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า ได้แบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 ตอน มี 95 ข้อ ค่า IOC ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 1.0 มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .39- .70 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .35-.67 และมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .90-.92 นักเรียนส่วนใหญ่บกพร่องเรื่องคำ รองลงมา คือ เรื่อง แผนภูมิ แผนภาพ และแผนที่ (ร้อยละ 71.97 และ 64.33 ตามลำดับ)

สุนันทา วามะเกตุ (2552 : 55-58) ได้ศึกษา เรื่อง การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย ความบกพร่องการอ่านจับใจความ วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่ง แบบทดสอบวินิจฉัยด้านการอ่านจับใจความสำคัญมีจำนวน 5 ฉบับ ๆ ละ 10 ข้อ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ของ โรงเรียนบ้านเสาให้วิมลวิทยานุกูล จังหวัดสระบุรี จำนวน 380 คน พบว่า มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1 ค่าความยากของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ มีค่าตั้งแต่ 0.37-0.54 และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ มีค่าตั้งแต่ 0.69-0.83 ดังนั้น แบบทดสอบวินิจฉัยความบกพร่อง การอ่านจับใจความที่สร้างขึ้น สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์และครอบคลุมเนื้อหา

เดือนใจ วัฒนะมหาตม์ (2551: 60-71) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการ อ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกท่างาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 การศึกษาในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผล ของแบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 หลังเรียนด้วยแบบฝึกที่สร้างขึ้น และเพื่อหาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้โดย ใช้แบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกท่างาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 17 คน ซึ่งได้มาโดย วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ ในการศึกษา ค้นคว้า คือ แบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ จำนวน 16 แบบฝึกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านเชิงวิเคราะห์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่าย อยู่ ระหว่าง .45 - .65 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .30 - .73 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 และแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 6 ชั่วโมง ระหว่าง วันที่ 6-27 สิงหาคม 2550 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า แบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.75/86.67 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และค่าดัชนี ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยแบบฝึกมีค่าเท่ากับ 0.6582 หมายความว่า นักเรียนมี

ความก้าวหน้าและมีความรู้ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 65.82 โดยนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์ วิเคราะห์ กลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านเชิง วิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมี ค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.67 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47

สารา พิมล (2550 : 112-114) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่าน จับใจความภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและ หลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองเคียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 84.39/83.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรสรวง สุทธิสวรรค์ (2548 : 63-65) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะ การอ่านจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 12 (บ้านเอก) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ที่ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 60 ของการประเมินด้านการอ่านจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความ สำคัญกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบก่อนเรียน และ หลังเรียน 4) แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านของ ผลการวิจัย พบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านจับ ใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีประสิทธิภาพ 86.50 / 91.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ มาตรฐาน 80 / 80 ที่กำหนดไว้ทำให้คะแนนก่อนเรียน และหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 พฤติกรรมการแสดงของนักเรียนระหว่างการเรียนรู้ด้วยชุดฝึก ทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า นักเรียนให้ความสนใจ และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมให้ความสนใจต่อสื่อการเรียนการสอนที่ครูใช้อย่าง หลากหลาย มีความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียนรู้ ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของ

กลุ่ม เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความรู้สึก ผ่อนคลาย มีความสนใจในการฝึกปฏิบัติตามแบบฝึกทักษะ ในด้านเนื้อหาที่เป็นภาพ ชอบการเขียน และอ่านข้อความสั้น ๆ ที่เป็นแบบ ร้อยกรอง หรือบทอาขยาน นอกจากนี้ยังให้ความสนใจในด้านรูปภาพประกอบแบบฝึก เพราะมีความน่าสนใจ

ศุภารักษ์ ศรีสมบัติ (2546 : 78-84) ได้พัฒนาแบบวัดทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และหาคุณภาพของแบบทดสอบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 370 คน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย ปีการศึกษา 2545 เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์วัดทักษะภาษาไทย จำนวน 9 ฉบับ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ จำนวน 2 ฉบับ และเป็นแบบวัดผลงานภาคปฏิบัติ จำนวน 7 ฉบับ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ฉบับที่ 1 แบบทดสอบทักษะการฟัง ค่าอำนาจจำแนกที่ค่าดัชนี (B) ตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.48 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.744 ฉบับที่ 2 แบบทดสอบทักษะการพูด (พูดเสรี) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 4.215 ถึง 15.070 และผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 2.484 ถึง 12.181 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน เท่ากับ 0.762 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งสองฉบับเท่ากับ .838 ฉบับที่ 3 แบบทดสอบทักษะการพูด (พูดจากเรื่องที่กำหนดให้) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 3.062 ถึง 10.936 และผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.629 ถึง 10.714 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน เท่ากับ 0.819 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งสองฉบับเท่ากับ 0.756 ฉบับที่ 4 แบบทดสอบทักษะการอ่านในใจ ค่าอำนาจจำแนกมีค่าดัชนี (B) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.47 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.700 ฉบับที่ 5 แบบทดสอบทักษะการอ่าน (การอ่านบทร้อยแก้ว) ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 2.642 ถึง 8.412 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.266 ถึง 13.076 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .812 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .806 ฉบับที่ 6 แบบทดสอบทักษะการอ่าน (การอ่านบทร้อยกรอง) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 2.547 ถึง 10.886 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.367 ถึง 9.103 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.792 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.769 ฉบับที่ 7 แบบทดสอบทักษะการเขียน (การเขียนเรียงความ) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 3.480 ถึง 9.004 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.104 ถึง 7.822 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.876

และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.764 ฉบับที่ 8 แบบทดสอบทักษะการเขียน (การเขียนย่อความ) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 2.767 ถึง 11.950 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 2.008 ถึง 11.367 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.868 และ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.922 ฉบับที่ 9 แบบทดสอบทักษะการเขียน (การเขียนจดหมาย) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t-test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 3.687 ถึง 16.862 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 4.835 ถึง 20.637 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.927 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.723 ซึ่งแบบวัดทักษะภาษาไทยทั้ง 9 ฉบับ มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ในการวัดทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

กิติกานต์ สารมาคม (2546 : 67-69) ได้พัฒนาแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนในอำเภอบรบือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2 จำนวน 16 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 534 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านคำ-ภาษาไทย สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง ผลปรากฏว่า ได้แบบสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องทักษะการอ่านคำ-ภาษาไทยทั้งหมด 6 ฉบับ แบบทดสอบฉบับที่ 1 การอ่านคำที่มีอักษรควบ มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง เท่ากับ 0.38-0.80, 0.22-0.72, 0.92 และ 0.80-1.00 ตามลำดับ แบบทดสอบฉบับที่ 2 การอ่านคำที่มีตัวสะกดการันต์ และอักษรนำ มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง เท่ากับ 0.45-0.78, 0.21-0.53, 0.91 และ 0.80-1.00 ตามลำดับ แบบทดสอบฉบับที่ 3 การอ่านคำที่มีเสียงตัวสะกดในมาตราตัวสะกด มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง เท่ากับ 0.24-0.79, 0.22-0.60, 0.94 และ 0.80-1.00 ตามลำดับ แบบทดสอบฉบับที่ 4 การอ่านคำที่มี ฤ และคำที่มี รร (ร หัน) มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง เท่ากับ 0.22-0.72, 0.21-0.60, 0.93 และ 0.80-1.00 ตามลำดับ แบบทดสอบฉบับที่ 5 การอ่านคำที่ไม่มีสระอะ แต่ออกเสียง อะ กิ่งเสียง มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง เท่ากับ 0.25-0.75, 0.23-0.66, 0.90 และ 0.80-1.00 ตามลำดับ แบบทดสอบฉบับที่ 6 การอ่านอักษรย่อ ชื่อบุคคล และตำแหน่ง มีค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยง และค่าความตรง เท่ากับ 0.28-0.60, 0.22-0.40, 0.81 และ 0.80-1.00 ตามลำดับ

สารีย์ เจริญจิต (2546 : 97-102) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ ที่มีคุณภาพสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อค้นหาจุดบกพร่องในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปราสาท จังหวัด สุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เพื่อสำรวจจุดบกพร่องในการอ่านจับใจความ จำนวน 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ จำนวน 3 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 ด้านคำ ฉบับที่ 2 ด้านประโยค ฉบับที่ 3 ด้านเรื่องราว ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) คุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัย มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญ ค่าความยากง่ายมีค่าตั้งแต่ 0.50-0.88 ค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ 0.19-0.72 ความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบรายฉบับมีค่าตั้งแต่ 0.70-0.94 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดมีค่าตั้งแต่ 0.062-0.114 2) การสำรวจจุดบกพร่องการอ่านจับใจความ พบว่า ฉบับที่ 1 ด้านคำ นักเรียนบกพร่องร้อยละ 79.23 ฉบับที่ 2 ด้านประโยค นักเรียนบกพร่องร้อยละ 62.56 ฉบับที่ 3 ด้านเรื่องราวนักเรียน บกพร่องร้อยละ 86.67 จุดบกพร่องที่พบบ่อยในแต่ละฉบับ แสดงได้ ดังนี้ 2.1) แบบทดสอบวินิจฉัยฉบับที่ 1 ด้านคำ ตอนที่ 1 การสะกดคำ ไม่เข้าใจการสะกดคำ ตอนที่ 2 การอ่านคำ อ่านคำไม่ได้ ตอนที่ 3 คำนาม เข้าใจว่าคำสรรพนามเป็นคำนาม ตอนที่ 4 คำกริยา เข้าใจคำนามเป็นคำกริยา ตอนที่ 5 คำสรรพนาม เข้าใจว่า คำนามเป็นคำสรรพนาม ตอนที่ 6 คำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำที่อยู่ท้ายประโยคเป็นคำวิเศษณ์ ตอนที่ 7 คำคล้องจอง เข้าใจว่าคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นตัวเดียวกันเป็นคำคล้องจอง ตอนที่ 8 คำพ้องเสียง เข้าใจว่า คำคล้องจองคือคำพ้องเสียง ตอนที่ 9 คำพ้องรูป เข้าใจว่าคำคล้องจองคือคำพ้องรูป ตอนที่ 10 ความหมายคำ แปลความหมายคำศัพท์ตามประสบการณ์ 2.2) แบบทดสอบวินิจฉัยฉบับที่ 2 ด้านประโยค ตอนที่ 1 ประโยคบอกเล่า ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 2 ประโยคคำถาม ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษาตอนที่ 3 ประโยคคำสั่ง เข้าใจว่าการบอกให้กระทำเป็นประโยคบอกเล่า ตอนที่ 4 ประโยคปฏิเสธ เข้าใจว่าการบอกให้ทราบเป็นประโยค บอกเล่า ตอนที่ 5 ประโยคขอร้อง เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ตอนที่ 6 ประโยคแสดงความต้องการ เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ตอนที่ 7 ความหมายของประโยค แปลความหมายคำศัพท์ในประโยคผิด 2.3) แบบทดสอบวินิจฉัยฉบับที่ 3 ด้านเรื่องราว ตอนที่ 1 คำสำคัญ เข้าใจคำสำคัญผิดโดยคิดว่าตัวละคร คือ คำสำคัญ ตอนที่ 2 แผนภาพโครงเรื่อง บอกเหตุการณ์ของเรื่องได้ บางส่วนโดยบอกเป็นเหตุการณ์ย่อย ตอนที่ 3 ข้อคิดของเรื่อง นำประสบการณ์มาสรุปเป็นข้อคิด

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ลาร์ราบี (Larrabee. 1969 : 931) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การสร้างและประเมินผล แบบสอบวินิจฉัย ทักษะในการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้าง แบบสอบวินิจฉัย และประเมินแบบสอบที่สร้างขึ้นว่าสามารถชี้ให้เห็นจุดบกพร่องและสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน แบบสอบวินิจฉัย ที่สร้างขึ้น ประกอบด้วย ทักษะการอ่าน ดังนี้ 1) การแยกและวิเคราะห์คำ ได้แก่ วิภัติ บัญญัติ รากศัพท์ และการเปรียบเทียบคำที่คล้ายคลึง 2) ความเข้าใจ ได้แก่ การเลือกคำที่มีความหมายถูกต้อง บอก ความหมายของประโยคและวลี การเลือกใจความสำคัญของเรื่อง ความหมายของคำศัพท์ และการบอกรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง และที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเนื้อเรื่อง 3) ทักษะในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ การรู้จักส่วนประกอบของหนังสือ การเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ลำดับตัวอักษร การใช้ดัชนี และการสรุปความ 4) การอ่านคำประพันธ์ ได้แก่ ความเข้าใจลำดับเหตุการณ์ ลักษณะนิสัยของ ตัวละคร และสถานที่เกิดของเรื่อง 5) การอ่าน โดยใช้วิจารณ์ญาณ ได้แก่ การบอกความจริง และสามารถแสดงความคิดเห็น รวมทั้งบอกจุดมุ่งหมายของผู้แต่งได้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ครั้งนี้ เป็นนักเรียนเกรด 7, 8 และ 9 ผลจากการวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ ปรากฏว่า 1) ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งหาโดยสูตร KR-20 อยู่ในเกณฑ์สูง คือ ใน เกรด 7 มีค่าตั้งแต่ 0.679-0.855 เกรด 8 มีค่าตั้งแต่ 0.724-0.875 และเกรด 9 มีค่าตั้งแต่ 0.769-0.896 2) ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ซึ่งหาโดยใช้คะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะ พื้นฐานไอโอว่า (Iowa Test Basic Skill) เป็นเกณฑ์ อยู่ในเกณฑ์สูง คือ เกรด 7 มีค่าตั้งแต่ 0.448-0.693 เกรด 8 มีค่าตั้งแต่ 0.625-0.727 และเกรด 9 มีค่าตั้งแต่ 0.685-0.792 3) ค่าสหสัมพันธ์ภายใน (Inter correlation) ของแบบทดสอบย่อยทั้งห้าฉบับมีค่าดังนี้ ในเกรด 7 มีค่าตั้งแต่ 0.736-0.693 เกรด 8 มีค่าตั้งแต่ 0.542-0.746 และเกรด 9 มีค่าตั้งแต่ 0.637-0.814 4) การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อกำหนดค่าความยาก อำนาจจำแนก และผลของตัวดวง ในข้อสอบแต่ละข้อ จะกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำที่ถือว่าข้อสอบข้อนั้นใช้ได้ 5) แบบทดสอบนี้มี ข้อดี คือ ดำเนินการสอบง่าย ไม่กำหนดเวลา ให้คะแนนง่าย และสามารถวินิจฉัยปัญหาในการ อ่านได้เร็ว

เชอร์เลย์ (Shirley. 1991 : Abstract) สร้างโปรแกรมการอ่านแบบบูรณาการ เพื่อยกระดับคะแนนความเข้าใจในการอ่าน รวมทั้งด้านคำศัพท์ และทัศนคติด้านการอ่านใน ชั้นเรียน เกรด 4 โดยศึกษากับชั้นเรียนที่มีนักเรียน 23 คน ใช้แบบทดสอบวินิจฉัยที่ได้มาตรฐาน เพื่อหาคะแนนสอบคำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน มีทั้งสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

และใช้แบบวัดทัศนคติ เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของนักเรียนต่อการอ่านแบบนันทนาการและวิชาการ โปรแกรมนี้ประกอบด้วยแบบฝึกการอ่านและการเขียน โดยเน้นหนักด้านทักษะการเรียนรู้ โดยอาศัยประสบการณ์ สัมพันธ์กับบทอ่านทั้งเรื่อง การอ่านออกเสียง โดยกำหนดเวลาการอ่านในใจ การเลือกเนื้อหาสำหรับอ่านด้วยตนเอง และมีกระบวนการเขียนด้วย ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น 14% และมีทักษะการอ่านเพิ่มขึ้น 20 % สิ่ง que เพิ่มอย่างเห็นได้ชัด คือ ทัศนคติในการอ่านของนักเรียน มีข้อเสนอแนะว่า โปรแกรมนี้สามารถเอื้ออำนวยและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้

สตีเวนส์ (Stevens. 1980 : 366) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน จากการอ่านเรื่องที่น่าสนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ที่มีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 83 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5-6 โดยได้สำรวจความสนใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่อง ซึ่งระดับความสนใจตั้งแต่ 1-7 เลือกเรื่อง que นักเรียนสนใจ องค์กรประกอบในการอ่านแล้วทดสอบความเข้าใจในการอ่านได้ง่ายและสะดวกต่อการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ยังพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน

อัลเลม (Allam. 1980 : 213-A) ได้สร้างและหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวินิจฉัยแบบอิงจุดประสงค์ สำหรับความสามารถขั้นต่ำในการวัดผลของครูประจำชั้น การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะสร้าง และหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวินิจฉัยแบบอิงจุดประสงค์ สำหรับวัดความสามารถขั้นต่ำในการวัดผลของครูประจำชั้น แบบทดสอบประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 4 ชุด ที่ใช้วัดความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
2. การวางแผนทดสอบของชั้น
3. การสร้างข้อคำถามและการให้คะแนน
4. ประเมินผลการทดสอบของชั้น 57
5. การจัดระดับผลการทดสอบของชั้น

การสร้างแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะแรกเป็นการกำหนดขอบข่ายของแบบทดสอบ โดยการระบุความสามารถในการอ่านแต่ละด้านในรูปของพฤติกรรม วัตถุประสงค์ที่เป็นเป้าหมาย และให้ผู้ชำนาญการวางแผน การสอนจำนวน 5 คนตรวจแก้ไขวัตถุประสงค์ที่ได้เหล่านั้น นำมาวิเคราะห์ตามลำดับขั้นการเรียนการสอนแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญวัดผลและผู้ชำนาญการวางแผนการสอนอีกกลุ่มหนึ่ง จำนวน 7 คนตรวจสอบ

2. ระยะที่สองเป็นการสร้างข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ชั้น

2.1 ชั้นแรกกำหนดรายละเอียดเฉพาะของแบบทดสอบ ซึ่งกำหนดแยกจากกัน สำหรับความสามารถแต่ละด้าน รายละเอียดเฉพาะที่กำหนดนี้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จะวัด ได้อย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อให้สามารถสร้างข้อคำถามที่เป็นลักษณะเดียวกันได้ กลุ่มของผู้เชี่ยวชาญวัดผล 5 คน เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของรายละเอียดเฉพาะที่กำหนดขึ้นมาเหล่านี้

2.2 ชั้นที่สอง คือ สร้างข้อคำถาม โดยที่จุดประสงค์แต่ละข้อ ของความสามารถแต่ละด้านนั้นจะมีข้อคำถามที่เทียบเท่ากัน 2 ข้อ ข้อคำถามในแต่ละชุดรวมกันได้ 91 ข้อ

3. ระยะที่สาม การหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญการวัดผลอีก 5 คน ทำการตรวจสอบเป็นรายข้อ ผลการพิจารณา พบว่า แต่ละข้อคำถามวัดจุดประสงค์ที่ต้องการ ได้อย่างถูกต้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า แบบทดสอบวินิจัยเป็นเครื่องมือที่มีสามารถค้นหาจุดบกพร่องในการเรียนของนักเรียนได้ ครูผู้สอนสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้อย่างเหมาะสมและตรงจุด ซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดสอนซ่อมเสริม ปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งทำให้นักศึกษาได้รู้ถึงข้อบกพร่องของตนเองซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองต่อไปได้